

És csak tétlenül várnád a holnapot?
Építsed meg a barrikádokat,
Amíg a nap, a hold lomhán dőcög föl,
S tunyán alszanak a rabszolga holtak ott,
— Mozdulj meg testvér, föl a tömlöcödből!
Óriás nyomor, mutasd a láncod, add

Csörgő muzsikádat forró indulónak,
Hazudhat bármit már az úri osztály,
Forrj víz, vidd hajónkat egyre mind, tovább,
Veríték vagyunk és az induló, nagy,
Méh-család, kikre új nap szórja bíborát,
S a lusta here nem oszt s nem szoroz már.

Vagyunk az égbe vágó nagy piramisok,
Hullámai a tenger kolhoszoknak,
A nyugtalan törekvés vihara vagyunk,
Kenyérre várunk, több bérrre és ami sok
Fény van, mind várjuk, mindent akarunk,
Nem baj, hogy ruhánk ronggyal foltózott. Csak

Szavunk maradjon gyilkos mint a méreg,
Zendüljön dalunk, mint égi hangszer és
Csillogjon hitünk fénylőn, mint a vas!
Már a győzelem ütemén kísérnek
Kibontott álmaink s repülnek mind, magas
Csillagok felé, akár a lantverés.

Nem lesznek többé megszaroltak, árvák,
Majd ránkborul a szelíd olajfa, műrtusz ág,
Ha jogot s a törvényt egymértékbe törték,
Vicsorgó tóketorkok föl majd nem zabálják
A szegény nép vérét s munkás serege föllép
A megkínzott földnek s elmondja roppant himnuszát.

Fordította: ZELEY FERENC

NEVTELENÜL

— *Jiri Wolker* —

Kórházi ágyam: a béke szigete.
Künn — forr a világ: zeng a riadó!
Harcba indul az elvtársak serege,
Harcba szólít most — az igazságért — mindenkit a szó!

Kórházi ágyam — béke szűk szigete.
De sötét zügekbe — les a halál!...
Mért kell meghalnom, társaimtól messze,
Mikor azt hittem, rám is a csata hősi vége vár?...

Fordította: BREZNAY BÉLA